

צניעות

טהר וצניעות הן באופן מיוחד ההיפך של פריצות והרפצה, ששייכות לפוטאט הריים.

אבות בריית

הצניעות והטהרה, במבטן המוקטן והמנומנם, נראות כאילו בניגוד לשכלול המציאות במלא החרוץ והתוקף העז והגבורה.

אמנות - יצירה

נעלמו מטעם שיבואר במקור: אל כל הבטי לב. החכמה אין מקומו בלב כל בנה. הלל כל מקום דכתיב חכמי לב הביאור יראה ה'.

ויש לרבותינו ז"ל במדרש (ילקוט שמעוני) במלת ואיו למה זה עזבתם את האיש אמר להם

שמה מאונו ורע שאמר איה שרה אשתך שכל העולם מתברך בשביל אותו ורע. בארו בזה כי מה שאמר ואיו, כלומר איש כזה שאמרתם עליו כן, מורה שהוא איש צנוע בודרכיה, שהרי עשה טובה לי ולא בא עמכם אלי ואני צריך לשאול עליו איה, וזה הוראה על צניעות דרכיה, ואלו לא היה צנוע בדרכיו היה רץ אלי לומר אלו דברים, ואולי הוא מורע של שרה שאמרו המלאכים עליה איה שרה אשתך, להורות על מעלתה שהיא היתה צנועה, ובשביל כך היתה ראויה לבן שעל ידו כל העולם מתברך.

הצניעות מורה על הברכה, שכל ענין הברכה צנוע ונחת, כי הדברים הפוחתים אין מודיגתם פנימי ואינם ראוים לברכה, אבל דברים אשר הם עליונים במעלה הם פנימים, והם ראוים לברכה מצד אשר הם פנימים נסתרים, וכבר התבאר זה כי הצניעות והסתור מורה על עליו מעלה, וכל ברכה בהסתור ובצניעות, והפך זה הגלוי מורה על שפלות וחסרון ואין ברכה בו, כמו שאמרו (תענית ה' ע"ג) אין ברכה אלא בדבר הסמוי מן העין, וכך אמר שמא צניעות דרכיו מורה על שהוא מורע של שרה שאמרו המלאכים איה שרה אשתך, שבשביל צניעות דרכיה היה לה בן שכל העולם מתברך בו, ולכן שמא ישא אחת מהם ויהיה מורעם מתברך כל העולם.

היותו במקום, בבית, ב"ביתך", ב"בר סיני, במה שבינה, ומכאן הקרנת אור על כל הימים לכל מצביהם וסגנותיהם. מיד עם תחילת הדרך במדבר, תחילת המצב הבולט נרמסאל, "עבוכים הם במדבר", מתחילות הצרות עד שמגיעים לאתרו גוי גדול ענק, אבל רשע, שכל - בלעם. הופעתו בגדלות רוח, מבט נבואי עצום, חריף, תודר להיקף ההסתורי של עם-ישראל ועצמותו. דברים נשגבים. אין להתחמק מכך. אך יחד עם זאת דברים אלו שמו בפיו בעל כרחו. יסודו ברשעות, בטומאה, רשע מרשע, ומתוך כך בסוף עוד נאחז איתך שהוא ומשאר "מונחה" עצה לאיבוי ישראל, ואין זו סתם עצה, זהו דבר יסודי ורשעי במהותם של ישראל. עריות - מל של יתרג והל יעבור. סודה מביאה לקדושה, כמבואר ב"מסילת ישרים", וטאר וקדש. שנו קשר בין טהרה וקדושה, וקדושה וטהרה. "קדושים וטהים". זו קביעת מציאות אתם קדושים. מין אנשי מיוחד במינו. צלם אלהים מיוחד. קדושה זוהי מציאות הויתית המיוחדת לישראל, והפכה בטומאה, ומתוך כך ישנו ערך מיוחד לטהרה, בהיותה מקשרת עם פנים פנימיות היותו, עם ענף חיינו. טהרה שייכת לצניעות, הצניעות לטהרה, ועונה היא היפך טהרה הוות, היפך מפריצות והרפצות. צניעות, טהרה עדינות וקדושה - אלה משגים שלובים. ישנה טהרה המשתכחת, טהרת הסוד, וטהרת המעשים.

אנו נפגשים היום ברחוב עם חוסר טהרה וצניעות הנמשך מטומאת התיים. אמר פעם אחד - במקום "מורה דמרי", יש לאמר: "מורה ושיטים". הדבר עדין נמשך משם, מאותה עצה.

גילוי בשיר האשה הוא היפך הנגמר לטבעם של ישראל. זוהי השפעה מן התיים. אמתיות מציאותם של ישראל היא טהרה וצניעות - קדושה, הטהרה - חוסר הצניעות הקיימת בתוכנו היום, נובעת מאותה עצה נראה של אה, של אותו גוי גדול, רשע מרשע, בלעם.

מגין היותו המלאכה הדין

צניעות

בגד בלתי צנוע אסור משום כמה סיבות. א. פגיעה בכבוד ד' המלא כל הארץ כבודו. נימוק זה שייך הן לאיש הן לאישה (שרע א"ח ג ט). מפני טעם זה, גם כשיאשה נמצאת לבדה בביתה, תתהלך בצניעות. קל וחומר בנוכחות בניה, בדי לא לפגום בטהרת מחשבתי. ג. חכשלת הגברים הירואים (שרע א"ע כא א. מסנה כחור עה ט"ק א. שרת יחנה דעה ג טז). ד. בחוקותיהם לא תלכ"ו (ויקרא יח ג). בגד אפגתי של גויים בלתי צנוע ומורשד תשומת הלב, יש בו איסור משום חוקות הגויים (ויסכים הלכות עטרה אה יא א. שרת סה"ק טו טו טז. חליט א"ח ט"ס קטו. שרת ד"ר חיי י"ד ח"א ס" ל. א"ט"ט י"ד ח"א ס" י"א).

ואת, בנות ישראל שבארץ-ישראל, היה תהינה בנות-החיל הלוחמות על טהרת מוסרנו, ובגלעל נפש תשליכו טהרה את המודה הפרועה הזאת, וכטהרת נשמתכו ככה יטהרו ארחות חייכון, והליכותיכון בתלבשת תהינה הליכות עולמנו, עולמו של ישראל הפנימי, הנובעות ממעין טהרתנו הקדושה, חיינו ואך ימינו לעד. גדרה, אחיות טהורות, את הפרצה הזאת והסירו את הנגע המודרני הזה מארצנו הקדושה, מערינו וממושבותינו, ומכל קבוצותינו הקדושות כולן לד', אור ישראל ולעמנו. ותתברכו בארך ימים וימים טובים ורעננים, בבורות ישרים, אשר יצינו ויפרחו לתפארה על הרי ישראל ויהודה, כעתידת אחינו האמן.

מקורות בריית
לגליקו וברוכא
סנו עלה דה צניעות
ק"ט דמיי - וס' טק' 19
ממין מיינו הבריית
לכ"ג - דמיינו ה' 1103

אין צניעות צניעות 311 - הדין קון 311

